

2) A 40/94 rendelet ⁽¹⁾ 8. cikke (1) bekezdése b) pontjának a megsértése. Az Elsőfokú Bíróság gyakorlatilag azt állította, hogy az érintett közönségnek kizárólag a spanyolul beszélőket kell tekinteni „még ha el is fogadjuk azt, hogy Spanyolország egyes olyan régióiban, mint a Kanári-szigetek, az angol általánosan beszélt nyelv, vagy hogy néhány spanyol fogyasztó angol nyelvismerettel rendelkezik”. Ez téves jogalkalmazáshoz vezet, mivel ugyanis ítélkezési gyakorlat az, hogy egy átlagos fogyasztó nyelvismeretének és nyelvértésének egyedi esetekben történő értékelése során a kérdés csak azon tagállam fő vagy első nyelvének a meghatározása, amelyben az elsőbbségi jog fennáll, azon további tényekre való tekintet nélkül, amelyek az érintett fogyasztó meghatározása céljából relevánsak.

3) A 40/94 rendelet 8. cikke (1) bekezdése b) pontjának további megsértése. A bejelentés és az állítólagos elsőbbségi jog áru és szolgáltatásai között három, vagyis „részben azonos”, „részben nagyon hasonló” és „részben nem jelentősen különböző” hasonlósági kategóriának a megállapításával az Elsőfokú Bíróság tévesen alkalmazta a jogot azáltal, hogy elmulasztotta figyelembe venni e három különböző kategória hatását az összetéveszthetőség fennállásának a vizsgálata során.

⁽¹⁾ A közösségi védjegyről szóló, 1993. december 20-i 40/94/EK tanácsi rendelet (HL 1994., L 11., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 17. fejezet, 1. kötet, 146. o.).

2008. szeptember 16-án benyújtott kereset – Az Európai Közösségek Bizottsága kontra Spanyol Királyság

(C-400/08. sz. ügy)

(2008/C 285/48)

Az eljárás nyelve: spanyol

Felek

Felperes: Az Európai Közösségek Bizottsága (képviselők: E. Traversa, R. Vidal Puig, meghatalmazottak, segítők: C. Fernández Vicién és I. Moreno-Tapia Rivas, ügyvédek)

Alperes: Spanyol Királyság

Kereseti kérelmek

– A Bíróság állapítsa meg, hogy a Spanyol Királyság, mivel a kiskereskedelmi tevékenység szabályozásáról szóló 7/1996 törvényből, valamint az azonos tárgyú katalán autonóm

közösségi jogszabályokból (az üzlethelyiségek kialakításáról szóló 18/2005 törvény; a 18/2005 törvény végrehajtásáról szóló 378/2006 rendelet; és az üzlethelyiségek kialakítására vonatkozó új Területi Agazati Terv jóváhagyásáról szóló 379/2006 rendelet) eredően korlátozásokat írt elő a bevásárlóközpontok létesítésére vonatkozóan, nem teljesítette az EK 43. cikkből eredő kötelezettségeit.

– kötelezze a Spanyol Királyságot a költségek viselésére.

Jogalapok és fontosabb érvek

A szóban forgó spanyol és katalán szabályozás (a 7/1996 törvény, a 18/2005 katalán törvény, a 378/2006 és a 379/2006 katalán rendelet) a nagy bevásárlóközpontot nyitni, bővíteni, tevékenysége jellegét megváltoztatni, átruházni vagy átengedni szándékozó gazdasági szereplők részére engedély beszerzését teszi kötelezővé a Generalidad-tól (az autonómia kormányától) azon az engedélyen felül, amit a tevékenység megkezdéséhez előzetesen az önkormányzattól kell beszerezni, és ami arra szolgál, hogy igazolja, hogy a létesítmény megfelel a hatályos építési szabályoknak. A kereskedelmi engedélyek megadása több értékelési tényezőtől függ, többek között például attól, hogy a terv megfelel-e az üzlethelyiségek kialakítására vonatkozó új Területi Agazati Tervnek – ugyanis nem engedélyezhető olyan létesítmény, amely nem felel meg a Terv valamennyi meghatározásának –, attól, hogy a terv beépíthető városi övezetben valósul-e meg, valamint a kérelmező vállalkozás letelepedettségétől.

A Bizottság úgy véli, hogy a szóban forgó spanyol és katalán jogszabályok a letelepedés szabadságának indokolatlan korlátozását képezik az EK-Szerződés 43. cikke értelmében, az alábbi okokból:

1. Az önkormányzati engedélyen felüli olyan kereskedelmi engedély megkövetelése, amelynek a megadása nem csupán a településrendezéssel és környezetvédelemmel, hanem a nagyméretű bevásárlóközpontok egyes típusai építésének a piac versenyszerkezetére való esetleges gazdasági hatásaival, valamint a „piaci igény” meglétének bizonyításával kapcsolatos kritériumoktól is függ, meglehetősen megnehezíti a nagyméretű bevásárlóközpontok egyes típusainak építését.
2. A szóban forgó nemzeti szabályozás hátrányos megkülönböztetést eredményez azáltal, hogy a kisebb méretű üzletközpontok létesítését részesíti előnyben (amelyek megfelelnek Katalónia és a helyi kereskedelem hagyományos kereskedelmi szerkezetének) a nagy bevásárlóközpontokkal szemben (amelyek az Európai Közösségek más államaiban honos cégek által alkalmazott értékesítési formátumnak felelnek meg).

A Bizottság úgy véli, hogy e jogi szabályozás nem indokolható az EK-Szerződés 46. cikkében megállapított (közrendi, közbiztonsági vagy közegészségügyi) okokkal, amelyekre egyébként a nemzeti hatóságok nem is hivatkoztak.

A Bizottság úgy véli, hogy a spanyol és katalán hatóságok által hivatkozott indokolás (a fogyasztóvédelem, a kiskereskedelem védelme a piacokon a versengő kínálat fenntartásának biztosítására, a környezetvédelem és az épített környezet védelme) az alábbiak miatt nem fogadható el:

1. A vizsgált jogi szabályozás által megállapított kritériumok – a nemzeti hatóságok állításaival ellentétben – valójában nem a fogyasztók védelmét szolgálják, hanem a kiskereskedelmi ágazatot részesítik előnyben a nagy forgalmazó cégekkel szemben. Ennélfogva az intézkedések nem megfelelőek az állítólagos cél eléréséhez, mivel valójában gazdasági célokat szolgálnak.
2. A kérdéses intézkedések túllépik a kitűzött célok megvalósításához szükséges mértéket. Mindenesetre, a nemzeti hatóságoknak kell bizonyítaniuk azt, hogy a hivatkozott célokat nem lehetett kevésbé korlátozó intézkedésekkel elérni.

2008. szeptember 18-án benyújtott kereset – Az Európai Közösségek Bizottsága kontra Szlovén Köztársaság

(C-402/08. sz. ügy)

(2008/C 285/49)

Az eljárás nyelve: szlovén

Felek

Felperes: az Európai Közösségek Bizottsága (képviselők: U. Wölker és V. Kovačič meghatalmazottak)

Alperes: Szlovén Köztársaság

Kereseti kérelmek

- A Bíróság állapítsa meg, hogy a Szlovén Köztársaság – mivel nem fogadta el azokat a törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezéseket, amelyek szükségesek ahhoz, hogy megfeleljen a környezeti károk megelőzése és felszámolása tekintetében a környezeti felelősségről szóló, 2004. április 21-i 2004/35/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvnek⁽¹⁾ – nem teljesítette az ezen irányelvből eredő kötelezettségeit;
- kötelezze a Szlovén Köztársaságot a költségek viselésére.

Jogalapok és fontosabb érvek

A 2004/35/EK irányelv átültetésére előírt határidő 2007. április 30-án lejárt.

⁽¹⁾ HL L 143., 56. o.; magyar nyelvű kiadása 15. fejezet, 8. kötet, 357. o.

Az Elsőfokú Bíróság (harmadik tanács) T-429/04. sz., Trubowest Handel GmbH, Viktor Makarov kontra Tanács és Bizottság ügyben 2008. július 9-én hozott ítélete ellen a Trubowest Handel GmbH, Viktor Makarov által 2008. szeptember 23-án benyújtott fellebbezés

(C-419/08. P. sz. ügy)

(2008/C 285/50)

Az eljárás nyelve: angol

Felek

Fellebbezők: Trubowest Handel GmbH, Viktor Makarov (képviselők: K. Adamantopoulos, E. Petritsi dikigoroi)

A többi fél az eljárásban: az Európai Unió Tanácsa, az Európai Közösségek Bizottsága

A fellebbezők kérelmei

A fellebbezők azt kérik, hogy a Bíróság:

- teljes egészében helyezze hatályon kívül az Elsőfokú Bíróság határozatát;
- adjon helyt az Elsőfokú Bírósághoz benyújtott, az EK 288. cikk szerinti kártérítési kérelemnek, azt jogerősen elbírálva, vagy másodlagosan utalja vissza az ügyet az Elsőfokú Bíróság elé;
- kötelezze a Tanácsot és a Bizottságot – a saját költségeiken kívül – a fellebbezők részéről a jelen és az Elsőfokú Bíróság előtti eljárás folyamán felmerült költségek viselésére.

Jogalapok és fontosabb érvek

A fellebbezők úgy érvelnek, hogy a megtámadott ítéletet hatályon kívül kell helyezni a következő okokból kifolyólag:

- 1) Az Elsőfokú Bíróság tévesen értelmezte és alkalmazta a közösségi jogot azon feltételek tekintetében, amikor az EK 288. cikk (2) bekezdésének értelmében beállhat a Közösség szerződésen kívüli felelőssége. A felperesek elsősorban arra hivatkoznak, hogy a megtámadott ítélet jogban való tévedést tartalmaz, amennyiben az Elsőfokú Bíróság teljes mértékben figyelmen kívül hagyta a kifogásolt jogellenes magatartást az okozati összefüggés értékelésekor, és elmulasztotta megvizsgálni azt jogi hátterének összefüggésében, pedig azt vizsgálnia kellett volna a Közösség jogi felelősségének megállapítása végett. Az Elsőfokú Bíróság tévesen alkalmazta a jogot, amikor nem értékelte megfelelően, a közösségi joggal összhangban, a közösségi intézmények magatartása és a fellebbezők által elszenvedett kár közötti közvetlen okozati összefüggés fennállását, és amikor úgy találta, hogy nem áll fenn kellően közvetlen okozati összefüggés a közösségi intézmények magatartása és az abból eredő kár között, azon az alapon, hogy a fellebbezők nem bizonyították, hogy a tőlük elvárható gondossággal jártak el, és/vagy a hiba kizárólag a német hatóságoknak tudható be.